

Reliëf

Femmy Otten: Onaffe verhalen

CV

Geboren: Amsterdam, 1981
Opleiding: KABK, Den Haag (1999-2004); HISK, Gent (2009-2010); Rijksakademie van Beeldende Kunsten (2010-2012)

Maakt: tekeningen, schilderijen, wandreliëfs

Geïnspireerd door: Gislebertus, Piero della Francesca, Francis Alÿs, Jeremy Deller, Henry Darger, Pasolini, Andrej Tarkovsky, Pierre Klossowski

Website: www.femmyotten.nl

MEER ZIEN?

'FEMMY OTTEN'

11 OKTOBER T/M 15
NOVEMBER 2014

Galerie Fons Welters,
Amsterdam

WWW.FONSWELTERS.NL

DOOR SOPHIA ZÜRCHER

Femmy Otten, foto: Lisa van Wieringen

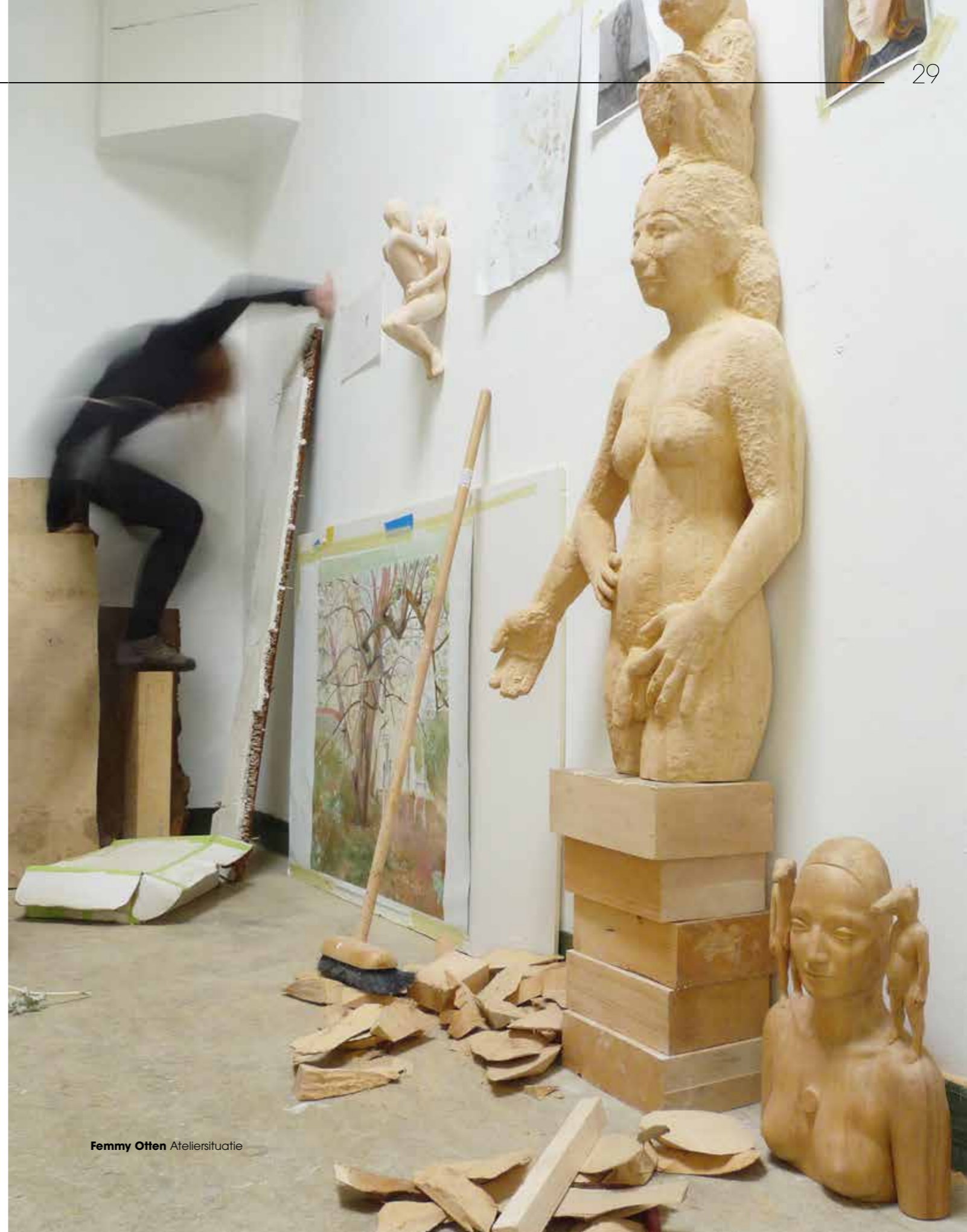
"Ik maakte mijn eerste reliëf in 2007. Daarvoor schilderde ik heel veel, maar ik had een ontzettende hang naar plasticiteit. Bij een gezicht keek ik niet naar de schaduwen, maar altijd naar de rondingen, van bijvoorbeeld de kin of de wang. Dat miste ik bij het schilderen. Toen ineens lag er een stukje gips op tafel, en een nagelviiltje. Zo heb ik mijn eerste gezichtje gemaakt. Het ging me zo makkelijk af, beeldhouwen is heel erg bevrijdend. Schilderen was elke dag weer een keihard gevecht, soms echt een drama. Elke toets van een schilderij moest overtuiging hebben. Materialen als gips en hout dwingen veel intuïtievare processen af. Ik hing het gipsen portretje op de muur en het leek me noodzakelijk dat ze ook een lichaam had. Dus kwam er een lichaam bij. Vervolgens keek ik er heel lang naar, en zag ik dat er nog een figuur moest komen. Zo ontstond een heel beeld. Het is een heel langzaam proces van kijken, wachten, voelen, proberen. Zo werk ik vaak, ik hang een reliëf aan de muur en de rest van het werk groeit er organisch omheen. En omdat ik de schildering eenvoudig kan corrigeren door de muur ter plekke weer wit te schilderen, voel ik me ook vrijer om te laten gebeuren wat moet gebeuren."

**"TOEN LAG ER INEENS EEN STUKJE GIPS
OP TAFEL, EN EEN NAGELVIJLTJE"**

Ik heb na dit eerste experiment vaker gezichten gemaakt, ook van hout. Als ik hout bewerk, ben ik daar lang mee bezig. Het wordt een meditatieve handeling. Als ik een reliëf af heb, hang ik het op in de ruimte waar het tentoongesteld gaat worden. Dan maak ik de schilderijen er omheen.

Het is makkelijker om te vertrouwen op het schilderproces als je al portretten aan de muur hebt gehangen. Die portretten zijn een soort acteurs. Ze staan er, ze hoeven alleen nog maar in de setting te worden geplaatst. Zo schilder ik allemaal losse verhalen die als het ware door de ruimte heen zweven. De muur verbindt die losse verhalen. Het zijn dus geen losse delen, het geheel is eigenlijk een installatie.

Vroeger stonden reliëfs in dienst van verhalen die moesten worden verteld. Ik vind het zo spannend dat ik dat niet meer hoeft te doen, dat ik in een tijd leef waarin ik niet gebonden ben aan de verhalen van de kerk of opdrachtgevers. Laatst keek ik in een Franse kerk naar een reliëf, gemaakt in de twaalfde eeuw. Maar dat doet afbreuk aan het werk! Ik weet zeker dat het de beeldhouwer om het menselijke aspect te doen was. De verhalen in het Oude Testament kan ik heel mooi vinden, maar in mijn werk hoeft ik er niets mee te maken te hebben. Dat vernauwt alleen maar. Het gaat mij meer om onaffe verhalen. Het gaat erom dat de toeschouwer er een eigen interpretatie aan kan geven. En het gaat mij om de ervaring van het kijken zelf. Het moet een open, ambivalent gevoel geven. Het moet poëzie zijn." **K**

Femmy Otten Ateliersituatie